

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Ariminensis Concilij ad Imperatorem Constantium epistola. Cap. XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

quidem dogma ab ipsius Arii ætate hætenus omnibus ecclesiis causa tumultus extitisset. Hoc postulatum cum Ursacius, Valens, Germanius, Auxentius, Demophilus, & Caius facere recusarent, concilium iubet, formulam fidei tum aliarum sectarum, tum episcoporum, qui Nicææ olim conuenerant, legi: uti sectæ reiicerentur, decretaq; concilii Nicæni omnium confirmarentur suffragiis: atque in posterum nemo ea argueret, aut concilium cogi de illis postularet, sed eisdem iam olim editis contentus acquiesceret. Nam absurdum esse, quasi iam credere inciperet, eiusmodi nouas fidei formulas conscriberent, & temporis antegressi traditionem reprehenderent: quam traditionem non modò ipsi obseruassent, verùm etiã qui ante se rexissent ecclesias, tenuissēt: quorum complures per fidei in tormentis confessionem, & martyrium è vita migrauerant. Atq; hi, istis rationibus adductis, postulant ne quid nouarum rerum in concilio tentaretur: Valentem autem & Ursaciũ, qui huic postulationi morem gerere nollent, sed instarent, ut formula fidei, quam ipsi protulerant, confirmaretur, abdicat, & formulã, quæ modò in concilio perfecta fuerat irritam esse decernunt. Quin etiam absurdũ putant, ut huic formulæ talis præponeretur titulus, qualem habuit, cum Syrmii edita est: nempe, PRAESENTE CONSTANTIO, AETERNO, MAGNO, AVGVSTO, EVSEBIO ET HYPATIO COSS. Quemadmodum Athanasius quoque ad suos scribit necessarios his verbis. Ridiculum planè esse Constantium imperatorem æternum nominare, filium autem Dei negare æternum esse: & certũ tempus huic formulæ præponere, nõ alio concilio, quàm ut fides veterum patrum, & sacerdotum, qui ante hoc tempus vixerint, coargueretur. His rebus Arimini gestis, Valens & Ursacius iniquo feretes animo se abdicatos esse, properè ad imperatorem contendunt.

Ariminensis Concilij ad Imperatorem Constantium epistola. CAP. XVII.

Concilium autem viginti episcopos ad eam rem delectos, mittit Legatos ad Imperatorem, hæc ad eum Latino sermone scribit.

Concilij

SOZOMENI HISTOR.

Concilij Arimini congregati epistola ad Constantium imperatorem conscripta.

Quoniam tū mandatū dei, tum tuæ pietatis edictū ita postulat, idcirco ea, quæ olim de fide fuerint decreta, nostris suffragiis stabilienda iudicamus. Nam cuncti episcopi ex oībus ciuitatibus ad occidentē sitis, Arimini in vnū conuenimus, vt & fides ecclesiæ catholicæ fieret illustrior, & illius aduersarij perspicuè deprehenderentur. Postq̄ igitur diu deliberatū est, placuit eā fidē, quæ ex antiquis ducta temporibus hætenus permāserit, quæq; à pphe- tis, ab euāgelistis, ab apostolis deniq; p̄ grām dñi nostri Iesu Christi, tui imperij defensoris, conseruatorisq; valetudinis, prædicata sit, firmè retinere, retentā perpetuò defendere. Absurdum enim, imò nefas certè videbatur, quicquid eōmutare in illis, quæ rectè vereq; definita essent, quæque fuissent ab oībus in cōcilio Nicæno coactis, tui patris Constantini, imperatoris illustrissimi subsidio accuratè exquissita excussa; quorū deniq; doctrina & sententia per oīum hominū aures mētesq; peruasisset, palāque esset prædicata. Cui⁹ vni⁹ doctrinæ vi Arii hæresis expugnata, prorsusq; extincta: cuius etiā adiuuētio; nō ea solū, sed alię quoq; hæreses extirpatæ. Cui profecto aliquid adijcere, tutū nō est, & ab ea quicquid detrahere periculosum. Quod si alterutrū istorū eueniat, erit tanta aduersarij impunitas proposita, vt quod libeat, licenter exequatur. Itaq; Ursacius & Valens, quoniā iā pridē animos suos Ariano dogmate implicauerant, & nostra erāt propterea cōmunionē segregati, nō modo illos, vt eiusdē cōmunionis denuò fierēt participes, pernituit delictorū, quæ se admisisse sua ipsorū conscientia planè arguebat, verū etiā, vt ipsorū scripta testatur, veniam obnixè postulauēre. Quibus de causis omnia eis crimina remissa fuerunt, atq; condonata. Ista quidē eo tempore gerantur, quo conciliū Mediolani habitū est, præsentibus ecclesiæ Romanæ presbyteris. Cū igitur intelligamus Cōstantinum, principē certè omniū posterorū memoria post mortē celebrandū, diligēter elaborasse, vt fides illa Nicææ literis p̄dita, accuratissime perquisita explorataq; esset, absurdū sanè videre, eo iā post acceptū baptismū vita defuncto, &

Sto, & ad tranquillitatē sibi debitā profecto, aliquid in ea no-
 uare, & tot sanctos confessores ac martyres, qui huius au-
 thores inuentoresque fuerunt, quique, vt verus ecclesie ca-
 tholicæ poscebat institutū, omnino senserunt, inq; eo per-
 stiterunt perpetuō, prorsus cōtemnere. Quorum fidem ad
 tui imperii tempora Deus per dominū nostrū Iesum Chri-
 stum perduxit: cuius auxilio sic tuum creuit imperium, ve
 vniuersi orbis terrarum gubernacula teneas. At contrā, mi-
 serabiles illi, & animo præditi planē deplorato, nefario im-
 petu incitati, se impiæ doctrinæ præcones denuntiare, & to-
 tum veritatis institutum euertere studuerunt. Nam vt pri-
 mum concilium ex tuo edicto in vnū coibat, ij suæ fraudis
 inuolucrum retexerunt: & simul atq; Germanium, Auxen-
 tium, & Caium, qui seditionem ac discordiam induxissent,
 pari opinionū varietate irretitos animaduertebāt, tentaue-
 runt per dolum & tumultū aliquid noui decidere. Quorū
 doctrina inconstans & incerta totam blasphemiarū turbam
 longē superauit. Verūm vbi intellexere eos, neq; eiusdem
 opinionis esse, neq; in perditis eorum conatibus cum illis
 conspirare, ad nostrū confessum se transtulerūt: perinde ac
 si iam contrariam doctrinā scriptis mandare in animo habe-
 rent. At non longo tempore post, eorum mentes sunt facilē
 patefactæ. Quocirca vt status ecclesie non eiusmodi iacta-
 retur fluctibus, & omnia turba ac tumultu volutata misce-
 rentur, per commodū videbatur, vt tū vetera decreta firma
 stabiliq; manerēt, rū isti à nostra cōmuniōe excluderētur.
 Atq; ob hanc causā legatos ad tuā clementiā cū literis mis-
 mus, qui te doceāt mentē ac sententiā cōcilij: quibus quoq;
 dedim⁹ mādatū, vt autoritate in primis, testimonioq; legū
 olim recte sancitarū veritatē cōfirmarēt, atq; adeo tuæ sig-
 nificarent æquitati, non vt Vrsacius & Valens dixerunt, pa-
 cem futurā esse, si instituta ritē & legitimē facta euertantur
 (qui enim fieri potest, vt pacis authores sint hi, qui pacis vī-
 cula ruperint?) sed disidiū & seditionē inde cū in aliis ci-
 uitatib⁹, tū in ipsa ecclesia Romana excitatā fore. Quāobrē
 tuā clemētiā obtestamur, vt benignis aurib⁹ ac vultu placi-
 do nostrā legationē excipias, neq; pmittas quicq; nouari ad
 cōtumeliā eorū, qui vita excefferūt, sed nobis facias potesta-
 tē in his que sūt à maiorib⁹ (quos qdē ingeniosē & prudēt
 spiritu

Spiritu

SOZOMENI HISTOR.

spiritu sancto illis opem ferente, omnia transigisse constat) decreta sancitaque, firmè perseverandi. Nam ea, quæ ab istis nouata sunt, in credentium animis incredulitatem inserunt: in infidelium autem, crudelitatem. Obsecramus etiam, vt episcopis, qui in exteris regionibus vitam degunt, quique & ætatis ingrauescentis molestia, & paupertatis onere grauiter affligantur, tuo mandato copia fiat domum tutò reuertendi, quò ecclesiæ episcopis suis minimè destitutæ maneât. Porro autè istud præter cætera flagitam⁹, ne quid vel detrahatur veterib⁹ decretis, vel omnino adiciatur, sed omnia, tum quod patris tui pietas idè postulabat, tum quod vsq̃ue ad hoc tempus obseruata fuerunt, rata firmaque permaneant, neque de cætero nobis quicquam de ijs rebus facessas negotij, aut à nostris ipsorū ecclesiis nos abesse sinas, sed episcopi versentur cum suis ipsorum gregibus, vti precibus, & deo sanctè colendo tranquillis animis vacent, orentque sedulo pro tua salute, imperio, & pace: quam Deus tibi sempiternā benignus largiatur. Legati nostri tum subscriptiones, tum nomina episcoporum ad te perferunt: qui etiam sacrarum literarum testimonijs tuam benignitatem ea, quæ ad decreta pertinent, satis accurate docere possint.

De Concilij Legatis & Imperatoris epistola, & quomodo prolata ab Ursatio & Valente formula, concilium postea consenserit, & de Conciliabulo Nicææ habito, & quamobrem Legatos Nicææ detinuerint. CAPVT XVIII.

E Pistola quidem concilij Ariminensis ita se habet. Ursacius autem & Valens Legatos à concilio missos preuertentes, formulâ fidei, quam in concilio perlegerat, imperatori ostendere, conciliumque falso insimulare ceperunt. Imperator verò grauiter propterea fortasse commotus, quod formulâ fidei, quæ se præsentè, Syrmij confirmata fuisset, reiecissent, hos duos in magno honore habere, Legatos autè concilij cõtemnere, eosq; longa mora fatigatos negligere. Tandem verò, licet serius, scripsit ad concilium, excusatione pro se allata, quòd iter quoddam necessarium, quod quidem